

ærede Minister ogsaa at benytte denne Kilde til at bringe de Midler ind i Statskassen, som vist er ganske overordentlig nødvendige. Jeg kan i øvrigt paa mine Meningsfællers Vegne tiltræde de Udtalelser, der er fremkommet fra den ærede Ordfører; og idet jeg anbefaler Mindretallets Ændringsforslag, tiltræder jeg derfor ogsaa Anbefalingen af de øvrige af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal kun tillade mig nogle faa Bemærkninger om de Ændringsforslag, der er stillede af Udvalget, og som jeg har kunnet tiltræde. Ændringsforslaget under Nr. 3 gaar ud paa, at Aktieselskaber, der ejer Aktier i andre Aktieselskaber, ikke skal betale Merindtægtsskat af det Udbytte, de har af disse Aktier, hvis der af det af dem ejede Aktieselskabs Aktier allerede er betalt Merindtægtsskat. Finansministeriet har med den Bestemmelse, som indgik i det Lovforslag, vi fremsatte, haft det Formaal, at en saadan Bestemmelse skulde gælde, hvor, som det hed i Lovforslaget, Aktieselskabet ejede „den allervæsentligste Del“ af det andet Aktieselskabs Aktier, altsaa hvor Forholdet, kortelig sagt, var dette, at der var Tale om et Moderselskab med et Datterselskab eller flere Datterselskaber, som var indsluttede i hinanden, og hvor i Virkeligheden det ene Aktieselskab fuldt og helt repræsenterer de andre. Derfor gik man i Lovforslaget ud fra de Tilfælde, hvor Aktieselskabet ejede „den allervæsentligste Del“ af det andet Aktieselskabs Aktier. Dette ændredes i Folketinget til en bestemt „Procentdel“ af Aktierne, nemlig 80 pCt. Med nogen Betænkkelighed gik jeg ind herpaa, fordi det var vanskeligt at have en saadan bestemt Grænse at rette sig efter, idet der blev stor Ulighed imellem, om man ejede 79 eller 81 pCt. af Aktierne, medens Afgørelsen, naar man sagde: „den allervæsentligste Del“, overlodes til Finansministeriets Skøn, som det ogsaa er Tilfældet i denne § 6, idet Finansministeren skal skønne over, hvorvidt Aktieselskabet paa fyldestgørende Maade har godtgjort, at Merindtægten skyldes Aktie-Udbytte. Ved dette Udtryk: „den allervæsentligste Del“ overlod man til Finansministeriets Skøn at se

paa dette Forhold, saaledes at man kunde komme udenom de Tilfælde, hvor der kunde være Mulighed for ved Spekulation at gøre Forsøg paa at unddrage Skatten paa en Maade, som ikke stemte med Lovgivningsmagtens eller Finansministerens Opfattelse. Nu har imidlertid Landstinget foretrukket, at Bestemmelsen helt udgaar, og at man vender tilbage til den tidligere Form. Dette kan jeg gaa ind paa ud fra den Betragtning, at man er enig om selve Sagens Realitet, hvilket baade Forhandlingerne i Udvalget og, jeg tror, mine Ord her fastslaar, saaledes at det i Virkeligheden bliver saaledes, at Skatten ikke kan opkræves, hvor et Aktieselskab saa at sige ejer det andet, *derimod vel*, hvor en Bank ejer Aktier i forskellige Aktieselskaber eller Aktier ejes i Forretningsøjemed, hvor de kan tænkes købt og videre solgt af det Aktieselskab, der ejer dem, i Spekulations- eller Forretningsøjemed. Saadanne Tilfælde falder ikke ind under det, som Landstingsudvalget har tænkt paa. Det er altsaa Finansministeriets Skøn, der kan gøres gældende; og jeg gaar derfor ind paa den Affattelse, som Udvalget foreslaar, og som er den i den nugældende Lov gennemførte Affattelse.

De næste Ændringsforslag, Nr. 4, 5 og 6, gaar ud paa at sætte den Indtægt og den Formue, hvoraf der skal betales Til lægsskat, lavere end den, der er vedtaget i Folketinget, nemlig fra 30,000 Kr. ned til 24,000 Kr. og fra 10,000 Kr. til 8,000 Kr. Oprindeligt har jeg foreslaaet et højere Beløb, nemlig 15,000 Kr. som Indtægt ud fra den Betragtning — der er i Virkeligheden om denne Sag, inden dette Lovforslag af mig blev fremsat, ført Forhandlinger i Folketinget og Landstinget i Fjor —, at det, man virkelig vilde ramme, var de store faste Indtægter, som ellers kunde undslippe Merindtægtsskatten, fordi de ikke var blevet forøget i Krigsaarene. Jeg foreslog, at man ikke skulde gaa længere end til 15,000 Kr. I Folketinget gik man ned til 10,000 Kr. og i dette Ting, jeg tilstaar til min Forbavselse, til 8,000 Kr. Naar jeg ikke gik saa langt ned, var min Tanke den, at der kunde for Folk med en fast Indtægt af 8—15,000 Kr. og endnu mere 8—10,000 Kr. være nogen Vanskeligheder at komme over